

Arrest

nr. 28 936 van 22 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid
2. de stad Deinze, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Deinze van 26 maart 2009 waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard wordt (bijlage 15ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de eerste verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 17 juni 2006 aangetroffen op het Belgisch grondgebied en de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste dezelfde dag om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

1.2. Verzoeker diende op 14 februari 2007 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.3. Op 16 augustus 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 10 oktober 2007 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoeker diende op 30 oktober 2007 een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn minderjarig Belgisch kind.

1.6. Op 12 november 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd bij arrest nummer 8533 van 11 maart 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.7. Verzoeker trad op 15 maart 2008 in het huwelijk met een in België gevestigde Indiase vrouw.

1.8. Op 21 maart 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en volgens de procedure vervat in artikel 12bis, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, tot een verblijf toegelaten te worden.

1.9. Op 29 juli 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing, die verzoeker op 26 maart 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, 1, 2° W. 15.12.1980: Regelmatic verblijf verstreken sedert 28/03/2008. (...)”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.8. Op 26 maart 2009 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Deinze de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard werd. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° of 2°, van de wet;

- Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk*

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden

- Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, §2 van de wet bedoelde bewijzen over:*

een bewijs van voldoende huisvesting / een bewijs van aansluiting ziekteverzekering / een bewijs van goed gedrag en zeden / een medisch getuigschrift

Overeenkomstig de beslissing van de minister of zijn gemachtigde die hierbij gevoegd wordt, beantwoordt de betrokkene niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de wet; (...)”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Eerste verweerder stelt niet de auteur te zijn van de bestreden beslissingen en vraagt om buiten de zaak gesteld te worden. Hij betoogt dat zowel de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werden genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Deinze.

2.1.1. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing wijst eerste verweerder erop dat, gelet op de bepalingen van artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), het tot de exclusieve bevoegdheid van de gemachtigde beambte van het gemeentebestuur behoort om zich uit te spreken over de ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 12bis, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In drie gevallen kan van deze regel afgeweken worden en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en voor het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2, van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 68-69*) blijkt duidelijk dat, behoudens wanneer de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vraagt buitengewone omstandigheden inroept, het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokken vreemdeling verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de memorie van toelichting wordt immers gesteld dat *“(de) aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het gemeentebestuur moet zich ervan vergewissen dat de aanvrager voldoet aan de in (artikel 12bis,) § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen). Het gaat niet om een doorgedreven onderzoek, wat bij het onderzoek ten gronde hoort, maar om de verificatie dat alle vereiste documenten worden overgelegd en dat ze, indien dat nodig is, aan de vereiste formele voorschriften (legalisatie) voldoen”* en wordt verder verduidelijkt dat in het geval van de indiening van de aanvraag door een vreemdeling die verklaart zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de nodige binnenkomstdocumenten aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post *“het gemeentebestuur zelf geen uitspraak (mag) doen over de ontvankelijkheid van de aanvraag en (...) de zaak onverwijld (moet) doorgeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die de door de vreemdeling ingeroepen argumentatie onderzoekt.”*

De bevoegdheidsverdeling tussen het gemeentebestuur en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid met betrekking tot het ontvankelijkheidsonderzoek in het kader van de aanvragen die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zijn ingediend, wordt trouwens ook duidelijk omschreven in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (*BS 4 juli 2007*). In deze omzendbrief wordt evenzeer bevestigd dat het gemeentebestuur in beginsel het ontvankelijkheidsonderzoek dient door te voeren en dat enkel in het geval de aanvrager buitengewone omstandigheden inroept het gemeentebestuur *“na woonstcontrole (...) de aanvraag, de overgelegde documenten en een bewijs van identiteit van de aanvrager onverwijld naar de Dienst Vreemdelingenzaken –bureau gezinshereniging– artikel 10 (stuurt), die een beslissing zal nemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag.”*

Artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt voorts het volgende:

“§2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.

Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13 kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten.”

Verzoeker toont niet aan dat hij bij zijn bij de stad Deinze ingediende aanvraag om op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden buitengewone omstandigheden inriep. Het kwam bijgevolg aan het stadsbestuur van Deinze toe om een standpunt in te nemen over de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag. Uit het door eerste verweerder neergelegde administratief dossier blijkt duidelijk dat hij tweede verweerder weliswaar adviseerde, maar dat de eigenlijke beslissing door tweede verweerder werd genomen. Eerste verweerder stelt terecht dat hij de tweede bestreden beslissing niet heeft genomen

2.1.2. Eerste verweerder kan evenwel niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij ook niet de auteur is van de eerste bestreden beslissing. Uit het neergelegde administratief dossier blijkt immers dat eerste verweerder, op 29 juli 2008, een formele schriftelijke instructie gaf aan de burgemeester van de stad Deinze om een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter betekenen en dat dit bevel met deze instructie meegezonden werd (“(i)n bijlage vindt u een bevel om het grondgebied te verlaten (...) dat aan de in kenmerk vernoemde vreemdeling moet betekend worden”). Uit de eerste zin van de eerste bestreden beslissing (“(i)n uitvoering van (de beslissing) van de gemachtigde van de Minister”) blijkt bovendien overduidelijk dat de gemachtigde van de minister de bestreden beslissing nam.

Er kan derhalve niet ingegaan worden op het verzoek van eerste verweerder om hem buiten de zaak te stellen.

2.2. Tweede verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt verder vast dat verzoeker zowel de nietigverklaring als de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen vordert. In het kader van de behandeling van de vordering tot schorsing die, in toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, eventueel kan uitgebreid worden tot de behandeling van het verzoek tot nietigverklaring is niet voorzien in een repliekmemoorie. De repliekmemoorie, die verzoeker op 5 juni 2009 heeft ingediend, dient bijgevolg als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten geweerd te worden.

3. Over de ontvankelijkheid

Eerste verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

4.1.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 5 februari 2007, nr. 167 477). Verzoeker bespreekt en bekritiseert bovendien de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen, zodat hij niet kan voorhouden dat hij deze motieven niet kent.

4.1.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat in de tweede bestreden beslissing ten onrechte wordt voorgehouden dat hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat, aangezien hij op 21 maart 2008 - toen hij zijn verblijfsaanvraag indiende - in het bezit was van een bijlage 35 die geldig was tot 28 maart 2008, hij duidelijk was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk en dat dit tevens blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat zijn regelmatig verblijf verstreken is sedert 28 maart 2008. Hij stelt verder dat hij alle in artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet voorziene bewijsstukken heeft overgemaakt.

Er dient te worden benadrukt dat, opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 12bis, § 1, tweede lid 1° of 2°, van de Vreemdelingenwet zijn verblijfsaanvraag in te dienen bij het gemeentebestuur, hij dient te voldoen aan twee cumulatieve voorwaarden. Hij dient de aanvraag in te dienen op het ogenblik dat hij nog toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk en hij dient voor zijn verblijfstoelating of verblijfsmachtiging verstreken is alle in artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen over te leggen.

Uit het door eerste verzoekende partij neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker weliswaar de in artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde overtuigingsstukken overmaakte, maar dat - in tegenstelling tot wat hij laat uitschijnen - hij dit niet deed voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn bijlage 35. Uit de datering van een aantal door verzoeker aangewende overtuigingsstukken blijkt dat hij deze pas verwierf maanden nadat de geldigheidsduur van zijn bijlage 35 verstreken was, zodat hij niet kan voorhouden dat hij voldeed aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de Vreemdelingenwet gestelde cumulatieve voorwaarden.

Ten overvloede moet erop worden gewezen dat uit het feit dat verzoeker in het bezit gesteld werd van een bijlage 35 ook niet kan afgeleid worden dat verzoeker *“toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk”* (voorwaarde gesteld door artikel 12 bis, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet). Zo een vreemdeling aan wie een bijlage 35 werd afgeleverd al zou moeten beschouwd worden als gemachtigd tot een verblijf in het Rijk - de Raad merkt in dit verband op dat uit de gezamenlijke lezing van artikel 39/79, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 blijkt dat de bijlage 35 slechts afgeleverd wordt tijdens de behandeling van een beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aan vreemdelingen aan wie een verblijfstoelating of een verblijfsmachtiging werd geweigerd of van wie deze werd beëindigd en aan wie een *“beslissing die de verwijdering meebrengt”* werd betekend - dan nog moet vastgesteld worden dat deze vreemdeling niet tot een verblijf van *“meer dan drie maanden”* werd gemachtigd. De geldigheidsduur van bijlage 35 wordt immers, conform artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, slechts van maand tot maand verlengd tot over het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep is beslist. Het gegeven dat aan verzoeker een bijlage 35 werd afgeleverd laat evenmin toe vast te stellen dat hij tot een verblijf van maximaal drie maanden was gemachtigd in de zin van artikel 12 bis, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij deze bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd blijkt immers dat deze

bepaling betrekking heeft op *“vreemdelingen die vrijgesteld zijn van een visum voor kort verblijf of houders van een dergelijk visum”* (Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 64).

Door aan te geven dat de gemachtigde van de burgemeester van Deinze hem initieel verkeerdelijk inschreef in het vreemdelingenregister en deze vergissing pas later rechtzette, toont verzoeker evenmin aan dat de bestreden beslissing artikel 12bis van de Vreemdelingenwet schendt. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat hij er van kon uitgaan en erop vertrouwen dat de ontvankelijkheid van zijn aanvraag niet meer zou betwist worden. Het staat immers niet ter discussie dat hij in de maanden die volgden op zijn aanvraag nog documenten - die nodig waren bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van zijn verblijfsaanvraag - aan het bestuur meedeelde en hij derhalve moest weten dat het ontvankelijkheids-onderzoek niet afgerond was.

Verzoeker stelt voorts dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag zonder verdere motivering stelt dat *“overeenkomstig de beslissing van de minister of zijn gemachtigde die hierbij wordt gevoegd, (...) de betrokkene niet (beantwoordt) aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de wet”*, terwijl er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en deze beslissing werd genomen zonder dat verzoeker werd gehoord omtrent de aanwezigheid van deze omstandigheden.

De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat verzoeker verwijst naar een stuk voorgedrukte tekst op de bijlage 15ter dat in casu niet van toepassing is en dat had dienen doorgehaald te worden. Een verificatie van het door eerste verweerder neergelegde administratief dossier leert namelijk dat verzoeker geen beroep deed op de modaliteiten die geboden worden door artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Hij stelde immers, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, niet dat er buitengewone omstandigheden waren die hem verhinderden om terug te keren naar zijn land om op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Het feit dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Deinze vergat een overtollige bepaling te schrappen op een reglementair voorziene bijlage kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden akte leiden. Door vervolgens pas in zijn verzoekschrift voor het eerst te stellen dat er toch buitengewone omstandigheden zijn die zouden verantwoorden dat hij zijn verblijfsaanvraag via het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats indient, toont verzoeker niet aan dat het bestuur bij het nemen van de tweede bestreden beslissing artikel 12bis van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

4.1.3. In zoverre verzoeker verder lijkt te willen verwijzen naar de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht moet geuid worden dat hij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken op het ogenblik van het indienen van zijn verblijfsaanvraag en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om eventuele buitengewone omstandigheden aan te voeren.

Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; cfr. ook I. OPDEBEEK, *“De hoorplicht”* in *Beginselen van behoorlijk bestuur* in *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoeker wat dit onderdeel van het middel betreft hoe dan ook niet dienstig is.

4.1.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel moet nogmaals worden geuid dat het bestuur een verblijfsaanvraag, die overeenkomstig artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1 of 2°, van de Vreemdelingenwet werd ingediend, slechts kan ontvankelijk verklaren indien aan de in deze wetsbepaling voorziene cumulatieve vereisten is voldaan. Het bestuur beschikt in casu over een gebonden bevoegdheid, zodat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is ongegrond.

